

mogel, jaz sam sirotnik samotn. In začutil sem v svojem srcu še večjo ljubezen do njih in tedaj sem se pogovarjal z njimi...

Več kakor leto dni sem jih obiskoval, spomladi in poleti, jeseni in pozimi. In kadarkoli sem se vračal v mesto, se mi je zdelo, da nesem od njih blagoslov, ki me bo spremljal na vseh mojih žalostnih potih... Sladka je bila zavest, da nisem popolnoma sam, da vendar čuti z menoj nekaj tihih bitij.

Zgodilo pa se je, na kar nisem bil nikdar pomislil, še v sanjah ne. Šel sem nekoč v pozni, hladni jeseni zopet po drevoredu, da obiščem svoje samotne prijateljice. Pod mojimi nogami je šušljalo listje, ostra sapa mi je pihala od severa v lica. Vse drevje golo, mrtvo; od nikoder veselega glasu. Nenadoma postanem, mraz spreleti moje ude. Me li ne vara oko? Od srebrnih brez v daljavi ne duha ne sluha; niti za hip me ne zavabijo bele roke, ne zašume mi v pozdrav prijazni vrhovi... Hitreje sem stopil, skoro tekem, ker še vedno nisem hotel verjeti svojim očem. Burno mi je bilo srce v prsih, v glavo mi je silila kri. Končno sem dospel na mesto in spoznal, da me niso varale oči; nikjer več niti ene breze; samo kratki, še sveži štori so pričali o nedavni smrti...

Kakor prikovan sem stal nekoliko časa na enem in istem mestu; povsili sem glavo, črna boleost mi je zalila srce.

»Posekali so jih, vse skupaj, od prve do zadnje... ubožice samotne.«

Nisem sedel na svojo klop, zakaj od tistega hipa zanaprej mi je postala tuja. Težkih, omahujočih korakov sem se napotil v mesto, kakor svinčene so bile moje misli. Še vedno sem se upiral žalostni resnici, da brez res ni več...

Mnogokrat obiščem zdaj grob svojih nekdanjih samotnih prijateljic. Mrzel veter brije čez tisti prostor, kjer so se nekoč ljubko sklanjala vitka, lesketajoča se telesca, kjer so vabile bele rok in so pozdravljale velike, nedolžne oči...

Samo bolesten spomin imam še nanje, na nepozabne znanke breze...

Utrinek.

*Na visokem, daljnem nebu
zvezda se je utrnila;
bo li kdaj na svoje prejšnje
mesto še se povrnila? —*

*Mnogokrat v življenju našem
hipno zapusti nas sreča,
a ko unovič se povrne,
radost v srcu nam poveča.*

Fr. Studenko.

Mlad junak na konju
jezdi v daljno stran;
vrne se ponosen,
ko bo boj končan!